

عنوان مقاله:

گذار از بی مکانی (مطالعه موردی شهر جدید سهند تبریز)

محل انتشار:

اولین همایش ملی شهرسازی و معماری در گذر زمان (سال: 1392)

تعداد صفحات اصل مقاله: 12

نویسندگان:

نازنین کوشا - دانشجوی کارشناسی معماری دانشگاه هنر اسلامی تبریز

سهیلا آرام - دانشجوی کارشناسی معماری دانشگاه هنر اسلامی تبریز

آیدا حدیقه رضوان - دانشجوی کارشناسی معماری دانشگاه هنر اسلامی تبریز

حامد بیٹی - عضو هیئت علمی دانشگاه هنر اسلامی تبریز

خلاصه مقاله:

یکی از مشکلات معماری عدم ارتباط بین ظرف و مظهر است. به این مفهوم که فرد خود را با فضای ساخته شده بیگانه احساس می کند و ارتباطی با محیط و در نهایت با ذات خویش نمی یابد. یکی از تبعات افزایش جمعیت در شهرهای صنعتی، رشد شهرهای اقماری برای حل مشکل مسکن افراد می باشد که این شهرها خود به مشکلات شهرسازی امروز تبدیل گشته اند. با نگاهی اجمالی به شهرسازی و معماری شهر جدید سهند، چنین به نظر می رسد که عواملی چند موجبات ساخته شدن فضاهایی بی مکان شده است. از پی آمد های چنین شهرسازی قطع هر گونه ارتباط بین کاربران با محیط و تنزل کیفیت تعاملات افراد با یکدیگر است. نوشتار حاضر در وهله اول در پی آن است که تعاریفی از مکان و فضا ارائه دهد چرا که تامل در این باب و چگونگی ارتباط این مفاهیم، که منجر به ایجاد معنا در منطقه می شود و نیز سطوح مختلف حس تعلق به مکان در قالب طرح تفسیری تحلیلی مورد بررسی قرار داده شده است.

کلمات کلیدی:

مکان، شهرهای اقماری، حس تعلق، معنا

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/232036>

